

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τὴν 1 Μαΐου 1858. ΦΥΛ. 17

ΕΟΡΤΗ ΠΕΡΙΕ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Δ ι ἡ γ η μ α).

(Ὅρα προηγούμενον φυλλάδιον)

Ὁ Γρηγόριος τέλος αποφασίσας μεταβαίνει νὰ ρίψῃ τινα καρύδια, προκρίνει τοῦτο ἢ νὰ ἀκούῃ τὰς ἱστορίας τοῦ Κυρ Μανώλη, ὅστις ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης πλησίον τοῦ Κυρίου Καλλοφύλη, ἀρχεται νὰ ἐξετάζῃ ἕκαστον τῶν διαβαινόντων, καὶ νὰ τῷ λέγῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὰς τινὰς κατ' αὐτὸν ἀλλοκότους, καὶ πρωτοτύπους.

Ἐνῶ ὁ Κυρ Μανώλης ἐλάλει, ὁ Γρηγόριος ὡς προεβρέθη διευθυνθεὶς πρὸς τὴν καρυδιάν ἐβρίπτεν ἐπ' αὐτῆς πέτρας. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ ἄθυρμα εὗρισκεν ἴδονην καθότι τῷ ἀνεκάλει τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας· εἶχε ρίψει ἤδη εἰκοττὸν λίθον, καὶ συναΐζει μόνον ὀκτὼ καρύδια, ὅπερ δὲν ἐμαρτύρει ὑπὲρ τῆς ἐπιδειξιότητος του· ἀλλ' ἐνῶ ἔκυψε νὰ λάβῃ τὸ ὄγδον καρύδιον, αἴφνης εἰς ἄνθρωπος κεκοσμημένος διὰ πλακὸς ἐκ λευκοσιδήρου, ὠπλισμένος διὰ μεγάλης σπάθης, καὶ φορῶν πῖλον κερατοειδῆ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰχμὴ ἐφθανεν μέχρι τῆς βινός του, ἐρορμᾶ κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀρπάττει ἐκ τοῦ περιλαίμιου, φωνάζων.—Ἄ, τέτοιος εἶσαι!.. ἀδιάντροπε!.. τὴν Κυριακὴ!.. μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον!.. Ἐμπρὸς εἰς τὴν φυλακὴν Παρισιάνε.

Ὁ Γρηγόριος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ· ἀλλ' ὁ ἀγροφύλαξ, ὅστις συνήθως τὴν Κυριακὴν εἶνε ἐντελῶς μεθυσμένος, οὐδένα ἀκούει λόγον. Πολλοὶ χωρικοὶ προσέδραμον, καὶ οὐδόπως φείδονται τῶν κατὰ τοῦ Γρηγορίου ὑβρεων, ἡ μόνη χαρὰ των ἦτο ὅπως τύχωσιν περιστάσεως νὰ ἐξυβρίσωσι τοὺς πολίτας· ἐάν τις τοὺς ἤκουεν, ἤθελεν πιστεῦσαι, ὅτι οἱ Παρισίανοι ἔρχονται εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπὶ σκοπῶ νὰ τοὺς καταστρέψωσι τὰ πάντα, μὴ σκεπτόμενοι αὐτοί, τοὺς ὁποίους, μᾶς παριστάνουσιν ὡς δεδωμένους εἰς τὰς οἰκιακὰς ἕρετας, ἐνῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε φθονεροὶ, ζηλότυποι, κακολόγοι, πανουῖργοι καὶ φιλοκερδεῖς, τί ἤθελον κάμνει τὰ εἰσοδήματά των, ἐάν οἱ πολῖται, οὐς χλευάζουσιν ἀκαταπαύστως, δὲν τὰ ἀγοράζον; ἀναμφιβόλως καὶ οἱ πρῆλται ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὴν αὐτὴν ἀμνηχανίαν, ἐάν οἱ κάτοικοι πῆς ἐξοχῆς δὲν ἐκαλλιέργουν δι' αὐτοὺς τοὺς καρποὺς τῆς γῆς. Ἀλλὰ τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ὁ εἰς τοῦ ἄλλου δι' αὐτὸ πρέπει νὰ κακολογώμεθα;

Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Γρηγορίου ἀκουσθεῖσας ὑπὸ τῆς ἐν τῇ χλόῃ εὐρισκομένης συνουδίας ἀνίσταται ὁ Κύρ Μανώλης καὶ τρέχει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄμιλου· ζητεῖ πληροφορίας· δὲν ἀφίνει νὰ τῷ ἀποκριθῶσι, ἀλλὰ μαντεύσας εὐκολώτατα περὶ τίνος πρόκειται, βλέπων τὸν ἀγροφύλακα κρατοῦντα ἐκ τοῦ περιλαιμίου τὸν Γρηγόριον.—Τί πάτε νὰ κάμετε, λέγει;... Ὀλετε νὰ πάτε στὴν φυλακὴ ἔναν ἀνθρώπο γιὰ ἓνα καρύδι.—Κύρ, αὐτὸ εἶνε.—Τὸ βλέπω καλά τι εἶνε... Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνῃ τὸς τόσος θόρυβος;—Ὅταν ἓνας...—Θέλετε νὰ σᾶς πληρῶσιν τὴν ζῆμιαν... Νὰ, πάρε πέντε δραχμαὶς καὶ ἀφήστε μας νὰ κερδαλῶ τοῦχοις...

Ὁ ἀγροφύλαξ πετᾷ τὰς πέντε δραχμαὶς καὶ εἶπε ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι περίξ αὐτοῦ, οἱ δὲ χωρικοὶ ἀνακρίβησαν.—Νὰ τὸν πάμε στὸν Δήμαρχο! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι Παρισίανοι ἔρχονται ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς κλέπτουν... νὰ μᾶς...

Εἶθε εὐτυχεῖς γιὰτὶ οἱ Παρισίανοι ἀφῆσαν τοὺς ἔβριχτες σᾶς ἀγοράζουσι τὸ γάλα σας καὶ τοὺς καρποὺς σας.—Καὶ ἐν δὲν τὰ ἀγοράζαν θὰ τὰ τρώγαμεν.—Καὶ τότε καὶ θὰ ἀγοράζατε

παπούτσια, φορέματα, κρασί, και με τί θά πληρώνετε τους φόρους σας!

Οι χωρικοί οὐδὲν εὐρίσκουν νὰ ἀποκριθῶσι, ἀλλὰ φωνάζουσι ἐκ νέου.—Στὸν Δήμαρχο! Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε στὸν Δήμαρχον. Ὁ δὲ ἀγροφύλαξ ὅστις ἤρχισε νὰ κάμπτηται βλέπων τὸν Γρηγόριον ἑτοιμον νὰ κλαύσῃ θέτει τὸν πῖλόν του λοξὰ καὶ ὠθεῖ τὸν αἰχμάλωτόν του.

— Δοιπὸν, καλῶς, ὡς πᾶμε στὸν Δήμαρχο, λέγει ὁ Κύρ Μανώλης.—Τί εἶνε ἐρωτᾶ ἡ Κυρὰ Μανώλενα, ἥτις μετέβη ἐκεῖσε μετὰ τῶν λοιπῶν.

Δὲν εἶνε τίποτε... θά πᾶμε εἰς Romaville, στὸν Δήμαρχο γιὰ δυὸ καρῦδια ποῦ ἔρριψε ὁ Κύρ Γρηγόρης... Κακὸ εἶνε, ἀλλὰ δὲν πειράζει, θά παριπατήσωμε, καὶ ἡμπορεῖ σὰν πᾶμε εἰς τὴν πόλιν νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ πανηγῦρι.

Ἡ συνοδία δὲν εὐχαριστεῖται ἐκ τοῦ περιπάτου τούτου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύρ Μανώλη, προπορευόμενον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων. Καθ' ὁδὸν ὁ Κύρ Μανώλης προσπαθῶν νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς χωρικοὺς, ὅτι ἔχουσι ἀδικον νὰ κρατήσωσιν ἄνθρωπον δι' ἓν καρῦδι, τοῖς διηγείτο χίλια ἀνέκδοτα ἀληθέστατα· ὁ δὲ Κύρ Γρηγόριος τῷ λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ.—Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία, σὺ...

Ὁ Κύρ Μανώλης διαγκωνίσας αὐτὸν ψιθυρίζει.— Σιωπὴ καὶ χαλᾶς τὴν ὑπόθεσιν.

Φθάνουσι τέλος εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν εἶνε καὶ ἐκεῖ ἑορτῆ, ὡς καὶ εἰς τὸ Belleville. Καθ' ὁδὸν τοὺς ἠκολούθησαν τὰ παιδία τοῦ πολυχνίου, καὶ οὕτω ἀπετελέσθη μία ἀρκετὰ χαριεστάτη συνοδία εἰς ἣν ὁ Κύρ Μανώλης εἶχεν ἦθος ἀρχηγῶ, θαδίζων ὑπερυψάνως ὡς ἐπὶ κεφαλῆς, πάντοτε δημηγορῶν ὁ ἀγροφύλαξ ἀρχεται νὰ δειλιάξ, φοβούμενος μὴ ἐλανθίσθη, καὶ μάλιστα οἱ χωρικοί, ὅστινες φρονοῦσιν ὅτι εἰς ὁ ὅποιος πάντοτε λαλεῖ, ἐπὶ τέλους θὰ ἔχη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον.

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημάρχου δὲν τὸν εὐρίσκουσι ἐκεῖ, ἀλλὰ μανθάνουσι ὅτι ἦτο εἰς τὴν Δημαρχίαν.

Ἐμπρὸς τὴν Δημαρχίαν ἀναγράφει ὁ Κύρ Μανώλης. Ἀλλ' ἐπειδὴ

Ἡ Κυρὰ Μανώλενα καὶ τὰ τέκνα τῆς ἦσαν κατακεκουραμένοι κατ-
θηνται ἐφ' ἐνός λιθίνου θρονίου μετὰ τοῦ Κυρ. Καλοφύλη, διατε-
θέντος νὰ ζωγραφίσῃ τὴν ἐξοδὸν γαλακτοπωλείου τινός.

Μετ' ὀλίγον φθάνουσι εἰς τὴν Δημαρχίαν, ἐνθα δὲν ὑπάρχει ὁ
Δήμαρχος, βαβαιοῦνται ὁμῶς παρὰ τινος τῶν γειτόνων, ὅτι μετὰ
ἔτη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μπάρπα Ἀντωνίου, ἐνθα ὑπάρχει ἐρίε
τις μεταξὺ οἰνοποτῶν.

Ὁ ἀγροφύλαξ καὶ οἱ χωρικοὶ θεωροῦνται μὲ ἦθος ἀμφίβολον. Εἶ-
χον τῷ ὄντι ἀπαυδίσει ὁδοιποροῦντες· ἐβλεπέ τις ὅτι λόγοι τινὲς
διαλλαυτικοὶ καὶ τινα ποιήτρια οἴνου ἠδύναντο τὰ πάντα νὰ δια-
λάσωσι. Ἀλλ' ὁ Κύρ Μανώλης μένει ἀλαμπτος· καὶ δὲν ἀκούει τὸν
Γρηγόριον ὅστις τὸν ἐλκύει ἐκ τῶν ἱματίων, ἀλλ' ἀνακράζει. —
Ἐμπρὸς στοῦ μπάρπα Ἀντωνίου, ἀφοῦ τὸν συνέλαβον· πρέπει καὶ
νὰ τὸν δικάσουν.

— Μά, λέγει ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Γρηγόριος, ἀφοῦ τώρα εἶνε
πλέον ἡμέροισι. — Ἀδιάφορο, πᾶμε στοῦ μπάρπα Ἀντωνίου, ἀκούει ἐκεῖ
νὰ μᾶς γυρίσουν σ' ὅλο τὸ κόσμον γιὰ ψῆλλον πῆδημα, ὅχι, ἔμπρὸς·
δὲν τ' ἀφίνω ἐγὼ νὰ περάσῃ ἔτσι.

Φθάνουσι εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μπάρπα Ἀντωνίου, ἀλλ' ὁ Δη-
μαρχος εἶχεν πρὸ ὀλίγου ἐξέλθει περατωθείσης τῆς ἐρίδος, ἀλλὰ
κατὰ τὴν θεῖα Ἀντωνιοῦ ὁ δήμαρχος μετέβη εἰς τὴν Δημαρχίαν, διὰ
νὰ κρίνῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Μαρίου καὶ Γασπάρου διαφορὰν
περὶ θέσεως σημείων διακριτικῶν εἰς κτῆμά τι ὅπερ εἶχον κοινόν.

— Τότε ἂ; πᾶμε στὴν Δημαρχίαν λέγει ὁ Κύρ Μανώλης. Ἀλλ'
ὁ ἀγροφύλαξ ὅστις εἶχεν ἕξινα νὰ ἀναπαύηται καὶ νὰ εἰς τὸ
ἐργαστήριον τοῦ μπάρπα Ἀντωνίου καθήται ἔμπροσθεν τραπέζης,
ἐκάθησαν ἐπίσης καὶ οἱ χωρικοὶ λέγοντες, — Λοιπόν, ἄς τὸν ἀφή-
σωμεν τώρα νὰ πάῃ στο καλὸ τὸν Κύριον, καλὰ σήμερον περπα-
τήσαμε. Αἰ! Κύριε ἀγροφύλακα.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἀποκρίνεται χύνων ἐνταυτῆ σῖνον εἰς τὸ ποτήριόν
του. — Μάλιστα.

Ὁ Γρηγόριος γοητευθεὶς ἐκ τούτου, εἰτοιμάζεται νὰ εὐχαριστήσῃ
πάντας, ὅτε ὁ Κύρ Μανώλης παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγρο-
φύλακος, καὶ λέγει. — Δὲν τὰ νοιώθω ἐγὼ αὐτά... δὲν πιάνουν ἕνα

άνθρωπο νά τόν γυρίζουν γιά φύλλου πήδημα... πάμε στην Δη-
μαρχία.

Ακούσας ταύτα ὁ Γρηγόριος ἀνακράζει μέ θυμόν.

— Ἄ διάβολε! μά αὐτὸ δὲν τρώγεται! Βλέπεις δὲ πῶς αὐτὴ ἡ
ἀνάποδη ὑπόθεσις πάγει νά τελειώσῃ καὶ αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι
δὲν μᾶς συνερίζονται γιὰ τὰς ἀνοησίαις μου, δὲν σωπαίνεις, παρ'
ἐφύτρωσες καὶ τοῦ λόγου σου τώρα στὸ μέσον καὶ θέλεις νά με πᾶς
στὸν Δήμαρχο.

— Μάλιστα, γιὰτὶ θέλω νά γίνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε τῆς
τάξης, δὲν ὑποφέρω ἀσθαιρεσίαις.

— Στὸ διάβολο μέ τὰς τάξαις σου καὶ ἀσθαιρεσίαις σου. Σὺ
μου εἶπες καὶ ἐπῆγα νά κόψω καρύδια.

— Καὶ τί με τοῦτο; — Πῶς βάζεις τοὺς ἄνθρώπους νά μπερ-
δεύονται, κ' ἐπειτα τοὺς ἀρίνεις καὶ δὲν σὲ νιάζει τίπτετα. —
Βλέπεις καλὰ πῶς δὲν σὲ ἀφῆσα, εἶνε ὅλο τὸ ἐναντίο.

— Εἶσαι ἕνας πεισματάτης.

— Καὶ εὖ ἕνας ἀνάητος!

Ἡ ἔρις τοσοῦτον ἐξάπτεται, ὥστε καθίσταται ἀνάγκη νά παρεμ-
βῶσιν ὁ ἀγροφύλαξ καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ νά διαχωρίσωσι τοὺς δύο
φίλους. Τέλος τὰ πνεύματα καθησυχάζουσι, ὁ Κύρ Μανώλης καθί-
σας πλησίον τοῦ ἀγροφύλακος διατάττει, καὶ φέρουσιν οἶνον τὸν
ὁποῖον αὐτὸς πληρώνει, ὁ δὲ Γρηγόριος προσφέρει πλακούντια μέ
ἄρθρον βούτυρον. Τέλος τρώγουν, συγχροῦν τὰ ποτήρια, καὶ
οὕτως γίνονται φίλοι.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλουσι πίνοντες συνάμα, ὁ Κύρ Μανώλης λέγει εἰς τοὺς
χωρικοὺς. — Δὲν μοῦ λέτε ποῦ εἶνε τὸ πανηγύρι; — Πανηγύρι...
Μά ἐδῶ δὲν εἶνε σήμερον πανηγύρι. — Τί μοῦ λέτε, δὲν εἶνε
πανηγύρι σήμερον ἐδῶ, ... Διάβολε, ἡμεῖς ἤλθαμε ἐπὶ τ' αὐτοῦ...
Στὴν Βανολέτη εἶνε πανηγύρι. — Στὴν Βανολέτη λοιπόν τότε πάλε
καλά! θὰ πάμε νά ἰδοῦμε τὸ πανηγύρι... στοχάζομαι πῶς δὲν
εἶνε πολὺ μακριά... (ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ,

Ἠγάπησα,

ὦ! δὲν ἠγάπησα ποτέ! ἦσαν γλυκεῖα πλάρη
Τὰ πάθη μου κ' οἱ πόθοι μου, γλυκὺ τοῦ νοῦ μου πλάσμα...
Ὁ ἔρωσ εἰς τὰ στήθη μου κατώκησε μ' ἐφάρη,
Πλήρ .. μοὶ ἐφάρη, .. πλήρ τερχνὸν ἦσαν τὰ πάντα φάσμα,

Ποτέ μου δὲν ἠγάπησα! τοὺς στεναγμοὺς μου μάτην
Ἐξέχυσα, τὸν ἔρωτα ματαίως κατηρόσθην! ..
Πόσας ὠρόμασα σκληρὰς καὶ ἤμην εἰς ἀπάτην,
Εἰς πόσας αἶπον ε' σ' ἀγαπῶν καὶ θυμὸς δὲν ἠρόσθην!

Ποτίσῃ δὲν ἠγάπησας, ταλαίτωρ καρδιά!
Πῦρ δὲν ἠσθάρθης ἔρωτος ποτέ καὶ σὲ θερμάρη,
Καὶ ἔρωτα ἐρόμωσας ὅ,τι στιγμῆς γλυκεῖα
Καὶ μάγος ἦτο ἔκστασις, ὅ,τι στιγμῆς ἦν πλάρη!

Ἀναισθητός καὶ ἀπαθὴς διήλθες ἐν τῷ μίση
Σφοδρὰς καὶ κομπορρήμονος παθῶν ἀρεμοζάλης,
Πλήρ εἰς τὸν στρόβιλον αὐτῶν δὲν μ' ἄφησες καὶ πῶσ,
Δὲν ἔπασσες ἀτάραχος ὡς πρότερον καὶ πάλλης,

ὦ! οἴκτου ἐν μεδίαιμα καὶ γλυκῆς θὰ ἐρεῖρη
Βεβαίως ἢ ἀθῶα σου αὐτῆ δημολογία!
Ἄρ ἄλλος πλήρ καρδιά μου προσπειδιῶν σ' οἰκτερῆ,
Καὶ σὺ ἐκείνον οἰκτεῖς καὶ ἀλαζῶν μεδία.

Βεβαίως δὲν ἠγάπησα. . . θερμὴ, . . κοχλάζον αἷμα .
 Δὲν ἐρρέυσ' εἰς τὰ στήθη μου τ' ἀναισθητα εἰσέτι,
 Οὔτε σειρήνος μαγικὸν καὶ χυρὸν φλόγας βλέμμα
 Κατώρθωσε τὰ ρέα μου τὰ σαγηρεύση ἔτη.

Λάτρην τῆς ἂν μ' ἐπρόσμενεν ἢ μήτηρ τῶν Ἐρώτων,
 Ἄς ὀργισθῆ προσβλέπουσα τοῦ στήθους μου τὸν πάγον,
 Ἄς ἐκπλαγῆ πῶς ἔμεινα ἀναισθητος κ' ὑπνώττω
 Ἐμπρὸς τῶν καλλονῶν αὐτῆς, τῶν φίλτρων τῆς τῶν μάγωρ!

Πλὴν, . . ἂν μεῖδιμα ποτὲ ροδοβαθῶν χειλῶν
 Φρικίαισιν δὲν ἔχυσε καθ' ὄλον μου τὸ σῶμα,
 Ἄν εἰς τὸ στήθος μου ποτὲ δὲν συνηθάρθην καίον
 Νὰ στέλλῃ βέλος φλογερὸν καλῆς παρθένου ὄμμα!

Ἄν τῆς πραγματικότητος ὁ κόσμος δὲν παθαίῃ
 Τῆς ἀπαθοῦς καρδίας μου τὰς τακτικὰς κινήσεις,
 Πλὴν ἄλλος κόσμος γαρταστός τὴν θάλλει, τὴν θερμαίνει,
 Καὶ τοὺς παλμούς τῆς ἀπαρτας ἀραστατοῦ ἐπίσης!

Ποσάκις, ὅτ' εἰς ρεμβασμοὺς ἵπτατ' ὁ λογισμὸς μου,
 Τῆς κύκλω μου πεζότητος τὸν χαλινὸν ἐκπέτωρ,
 Διέβλεπον κ' ἐθαύμαζον εἰς σφαίραρ ἄλλου κοσμοῦ
 Φάσμα ὠραῖον, μειδιῶν, καὶ τῷ προσεμειδίω!

Ποσάκις τῆς αὐλοῦ τοῦ μορφῆς τὰ θεῖα κάλλι
 Θανυμάζω, ἐπεθάρησα τὰ ἤμην ὄμοιός του,
 Κ' ἠσθάρθην τὴν καρδίαν μου ταχύτερον τὰ πάλῃ,
 Κ' ἠσθάρθην ἔνδορ μου παλμούς αἰσθήματος ἀγνώστου!

Τὴν θεῖαν του αὐτὴν μορφὴν, ἢ μόνος εἶχον πλάθει,
 Ποσάκις ἐθεώρησα κ' ἐθαύμασα συγχρότως,
 Κ' ἐρώτιόν τῆς ἐκθαμβος ἐν μυστικῇ ἰσοστάσει
 ἠσθάρθην ὅτι μ' ἔδακτε τοῦ ἔρωτος ὁ πόθος! . . .

Ἠγάπησα τ' ἀνύπαρκτον πλάσμα τῶν φεμβασμῶν μου,
 Τῆς φαντασίας μου τὸ ὄν ὡς ἤβελον λατρεύω, . . .
 Ἐδπρόδεκτορ τῆρ προσφορὰν νομίζω τῶν καλυῶν μου
 Καὶ ἀμοιβαίως εἰς αὐτοῦ τὸν ἔρωτα πιστεύω.

Ἐγένθη κ' ἐγὼ ἔρωτος, πλήρ ἦτο θεῖος ἔρωσ
 Ἐκείτος, ὅστις εἴμαρτο τὰ στήθη μου τὰ σεῖση,
 Ὅστις τὸν πάγορ ἐμελλεν, — ἴσως καὶ παραχαίρως —
 Τοῦ στήθους μου ὑπὸ καλυῶν ἀγνῶν τὸ πῦρ τὰ λύση!

Πόσας τῶν συγκινήσεωρ αὐτῶν μὲν θὰ ἐρθῶναι
 Τῶν ἐμφλογιστῶν καρδιῶν τοῦ κόσμου τούτου μὲν ! . . .
 Πόσας τοιούτου ἔρωτος αἱ τέρψεις καὶ οἱ πόνοι
 Θὰ ἰθελγορ, ὡς ἀγνωστος τοῦ Πλάστου ἀμβροσία !

Καὶ ὅμως . . . δὲν ἠγάπησα, οὐτ' αἴτιη ἀγάπη
 Ἐποδὸν θ' ἀγήση ἀρ σβεσθῆ' ε τοῦ στήθους μου τὰ βάθη,
 Τοῦ βλεν μου ὁ πρῶην ροδὸς ποσῶς δὲν μετεράκη,
 Κ' ἐμμενα πάλιν ἀγνοῶν τοῦ ἔρωτος τὰ πάθη.

Εἰς τινας ἴσως αἰνιγμα μυστηριῶδες μετρη
 Ἡ σμάσις τῆς κορδίας μου, . . . ὁ πάγορ καὶ τὸ πῦρ τῆσ'
 Πλήρ μήπως ἦν' ἀδύνατος καὶ κλύδωρ καὶ γαλήνη ;
 Μήπως εἰς τοὺς ὠκεαροὺς δὲν ὑπαρτῆται οὐρῆσ ;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΗΣ ΑΒΥΔΟΥ.

(*Ὁρα φουκλαδιον 13*).

Λαμβάνει δοχείον πλήρες ἀρωμάτων περσικοῦ ἀταργγιοῦ.1 (α) καὶ ῥαντίζει διὰ τοῦ εὐώδους ὑγροῦ τὸ μαρμαρίνον ἔδαφος καὶ τὴν παικιλόχρουν ὀρόφην· σταγόνες τινες, ὡς κίχουστα ἢ ἰσάνις ἔρριψεν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν τοῦ Σελίμ φορβιάτων, ματαλά ὑπῆρξαν πρόσκλησις. Οὗτος ἀφῆσεν αὐτάς νὰ ρεῦσωσι διὰ τοῦ ἀναισθήτου, ὡσει μαρμαρόν, στήθους του. α Καὶ τί; ἀκούη σοδαρός καὶ κατηφής; — Δὲν ἀρμύζει. Σὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου Σελίμ; Λέγουσα ταῦτα διακρίνει κάνας περιέχον τὰ ὠριότερα τῆς Ανατολῆς αἴθη. α Τὰ ἡγάπα ἄλλοτε, ἴσως καὶ τὸρα προσφερόμενὰ διὰ τῆς χειρὸς τῆς Ζουλεϊκας, θὰ τὸν ἀρέσθουν. » Μόλις τὴν παιδικὴν ταύτην ἐκφράζει ἰδέχν, καὶ δρέπει τὰ ῥόδα καὶ εἰς ἀνυποδέσμην αὐτὰ συμπλέκει ἢ ἀκόλουθος; στιγμή βλέπει τὴν Ζουλεϊκαν κλίνουσαν τὴν θελκτικὴν αὐτῆς κεφαλὴν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σελίμ.

α Τὸ ἄνθος τοῦτο φέρει ἀγγελίαν τοῦ Βουλεϊούλ (β) ἵνα καταπραύνη τὴν θλίψιν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀνεγγέλλει ὅτι διὰ τὸν Σελίμ θέλει τὴν νύκτα ταύτην παρατείνει τὸ γλυκύτερον αὐτοῦ ἄσμα· καὶ μὲν τὰ ἄσματά του εἰσι μελαγχολικά, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην θέλει ψάλλει αὐτὰ φαιδρότερον ἐλπίζων ὅτι οἱ νέοι του τόνοι διασκοδάσουσι τοὺς λυπηροὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου διαλογισμοὺς.

Ἀλλὰ τί; καταφρονεῖς τὰ πτωχά μου αἴθη; Ἄχ! πόσον εἶμαι δυστυχής! Διατί μένεις τοσοῦτον σκυθρωπός ἐνώπιόν μου; Ἄγνοεῖς λοιπόν ὅτι οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον σὲ ἀγαπᾷ ὅσον ἐγώ; Ἰ

(α) *Αταργγιοῦ.1*, τὸ ῥοδόνερον. Τὸ Περσικόν εἶνε τὸ πολυτιμώτερον.

(β) *Ἡ ἀπόφωρ. Πολλὴ ἐγένετο συζήτησις ἀρ τὸ ἄσμα τοῦ ἔραστοῦ τούτου τοῦ ῥόδου εἶνε λυπηρὸν ἢ φαιδρὸν. Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Κυρ. Φοδξ προεκάλεσαν σοφὰς τινας φιλοσοφίας περὶ τῆς γνώμης, ἣν οἱ ἀρχαῖοι εἶχον περὶ τούτου. Δὲν τολμῶ τὰ ἐκφέρειω εἰκασίαν, καίτοι λίαν διατεθειμένος νὰ συμμεθέλω σφάλλματος, λαβόντος ὑποστήριξιν παρὰ τοῦ Κυρ. Φοδξ.*

ποθητῆ, ὑπερκόθατε Σελίμ, εἶπε μὲ μισεῖς ἢ μὲ φοβεῖσθαίς; Ἐλθε, ἀνάπαυσον τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τοῦ κόλπου μου! Θέλω τὴν καταπραύνει μὲ τὰ φιλήματα μου, ἀφοῦ οὔτε οἱ λόγοι μου οὔτε τὰ ἔργατά μου οὔτε αὐτὰ τῆς ἀφθόνης τὰ κελαδῆματα δύναται νῆ τὴν πραύνωσιν. Γνωρίζω ὅτι ὁ πατὴρ εἶνε πολλὰκις αὐττρός, ἀλλὰ σὺ... οὐδέποτε σὲ ἐγνώρισχ τοιοῦτον. Ναι εἰξεύρω, ὅτι ὁ πατὴρ δὲν σὲ ἀγαπᾷ· ἀλλὰ ληθιδνεῖς πόσον σὲ ἀγαπᾷ ἡ Ζουλέικα; Ἢ! ἔνωῶ... ἡ πρότασις τοῦ Πασᾶ... Ὁ συγγενὴς μας ἐκεῖνος... ὁ Μπέης Καρασῆμανὸς μήπως εἶνε ἐχθρὸς σου; Ἄν ἔχη οὔτως, σοὶ ὁμνῶ εἰς τὸν Ναδν τῆς Μέκας, (ὁ ναδς ἐκεῖνος, εἰς ὃν δὲν πλησιάζουσι γυναῖκες, δὲν ἀποβάλλη δεήσεις γυναικῶν) σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἀνευ ῥητῆς σου διαταγῆς οὔτε ὁ Σουλτάνος αὐτὸς θέλει λάβει τὴν χεῖρα μου! Νομίζεις ὅτι δύναμαι ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σοῦ, καὶ νὰ διαιρέσω εἰς δύο τὴν καρδίαν μου; Ἄν ἐγὼ δὲν μείνω μετὰ σοῦ, τίς ὁ φίλος σου καὶ τίς ὁ ὀδηγὸς μου; Τὸ θανατηφόρον τοῦ Ἀζραήλ (α) βέλος, ὅπερ χωρίζει τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ, θέλει ἐνώσει τότε τὰς δύο καρδίας μας εἰς ἓνα τάφον.

12

Ἀκούων τὰς τερπνάς ταύτας λέξεις, ὁ Σελίμ ἀναγιννᾶται, ἀναπνέει, κινεῖται, ἐγείρει τὴν παρ' αὐτῷ γονυκλινῆ ἀδελφὴν του, καὶ αἰσθάνεται διαλελυμένας τὰς θλίψεις του. Ὁ ἀκτινοβολῶν ὀφθαλμὸς του ἐκφράζει μυρίους διαλογισμοὺς κοιμωμένους εἰς τὰ σκότη τῆς καρδίας του. Ὡς ποταμὸς ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένος ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῶν περσικῶν του ἰτεῶν ἀνακαλύπτεται αἰφνης, καὶ εἰς τὰ κύματά του ἀντανακλᾶται τὸ φῶς, ὡς ῥίπτεται αἰφνης Οὐρανὸθεν ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ νέφους, ὅπερ τὸν περιέκλειεν, ὁ κεραυνὸς, οὕτως ἡ ψυχὴ λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν μακρῶν του ὀφρύων.

Παλειμικὸς ἵππος εἰς τὸν ἤχον τῆς σάλπιγγος, λέων ἐγχειρόμενος ὑπὸ ἰχθυετοῦ κυνός, τύραννος προκαλούμενος εἰς αἰφνιδίαν πάλην

(α) Οὗτος εἶναι ἄγγελος θανάτου.

ἔπο τῆς ἀκμῆς κακῶς διευθυνομένου ξίφους δὲν ἀναλαμβάνουσι τὴν ζωὴν μετὰ τοσοῦτον σπασμωδικῆς ἐνεργείας, μεθ' ὅσης ὁ Σελίμ ἀκούων τὸν ὄρκον ἐκείνον, ὅστις προδίδει αἰσθημα μέχρι τοῦδε καταστελλόμενον. Ἡ ἴδῃ ἀνήκει εἰς ἐμὲ, εἰς ἐμὲ διὰ πάντοτε· εἰς ἐμὲ ἐνώσω ζωῆς, καὶ πέραν ἔσως τῆς ζωῆς· ναί, εἰς ἐμὲ, καὶ, καίτοι παρὰ σοῦ μόνον προφερθεῖς, ὁ ὄρκος αὐτός μᾶς συνέδεσεν ἀμφοτέρους. Ἰπῆρες φρόνιμος ὄσον τρυφερά· καὶ ὁ ὄρκος σου ἔσως πολλές κεφαλᾶς. Ἀλλὰ διατί ὠχρίᾳς; Ἡ ἐλαχίστη τῆς αἰσθήτος σου βελόνη προσκαλεῖ ὑπέρτερόν τι τῆς τρυφερότητός μου. Δὲ ὄλους ἐγὼ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἰσταχίρ, οὐδέποτε θέλω θυσιάσει μίαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς σου. Τὴν αὐγὴν ταύτην σκοτεινὰ μὲ περιεκάλυπταν νέφη· βροχὴ ὀνειδισμῶν ἔπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ὁ Γιαφφίρ μὲ ἀπεκάλεσε δειλοκάρδιον· ὅθεν ἔχω αἰτίαν νὰ δειχθῶ ἤδη ἀνδρείος! ὁ υἱὸς τῆς καταφρονημένης δούλης του, ὡς ἐκεῖνος μὲ ἀπεκάλεσεν, καίτοι μὴ φροντίζων νὰ καυχᾶται, ἔχει καρδίαν, τὴν ὅποιαν οὔτε ἡ ὀργή του, οὔτε ὁ βραχίον του, αὐτὸς δὲν θέλει δυγηθῆ νὰ δαμάσῃ. Ἐγὼ υἱὸς του; ... ἔσως εἶμαι τοιοῦτος εἰς αἰτίας σου, Ζουλέϊχα. Ἄ κἀν ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνω. Ἐν τούτοις ἄς διατηρηθῇ μυστικὸς ὁ ὄρκος ὃν ἐπροφέραμεν. Γνωρίζω τὸν δυστυχῆ ὅστις τολμᾷ νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Γιαφφίρ τὴν χεῖρα σου παρὰ τὴν θέλησίν σου. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Μουσελίμ (α) τῆς χώρας ταύτης κατέχει πλοῦτη χειρότερον ἀποκεκτημένα, οὔτε χαμπεροστέραν ψυχὴν. Δὲν ἀνήκει εἰς τὴν γενεὰν τῆς Εὐβοίας τὴν περιφρονητικωτέραν τῶν Ἰσραηλιτῶν; Ἀλλ' ὁ χρόνος θέλει τὸ πᾶν ἀνακαλύψει. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κινδύνου θέλουσιν εὑρεθῆ δι' ἐμὲ πολλοὶ συμμέτοχοι. Μὴ μὲ νομίζῃς τοιοῦτον, ὅποιος ἐφάνην μέχρι τοῦδε· ἔχω ὄπλα καὶ φίλους· καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου εἶνε ἔτοιμος.

Νὰ μὴ σὲ νομίζω τοιοῦτον, ὅποιος ἐφάνης! Ἀληθῶς Σελίμ,

(α) Ὁ Μουσελίμ εἶρε διοικητῆς των. Οὗτος ἀκολουθεῖ κατὰ τὸν βαθμὸν τὸν Πασᾶρ· τρίτος ὁ Βοϊβόδας, τέταρτο ὁ Ἀγᾶς.

πικρά μεταβολή διαφαίνεται ἐπὶ σοῦ. Κατὰ τὴν αὐγὴν εἰς εἶδον
 τρυφερὸν, ἀγαπητόν· ἀλλ' ἤδη φαίνεσαι διάφορος τοῦ ἑαυτοῦ σου.
 Σὺ ἐγνώριζες τὸν ἔρωτά μου· οὐδέποτε θέλει ἐλαττωθῆ, ἀλλ' οὔτε
 καὶ ἐπεκταθῆ. Τὸ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, νὰ εἶμαι πάντοτε
 πλησίον σου, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου. Δὲν εἰςεύρω, διατί μισῶ τὴν
 νύκτα. Ἰσως διότι μόνον τὴν ἡμέραν θυμάμεθα νὰ εἴμεθα ὁμοῦ·
 τὸ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ καὶ ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ, ἰδοὺ ἐποικίαι αἱ
 ἐλπίδες μου.

Νὰ φιλῶ τὰς παρειάς σου, τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰ χεῖλη σου.
 Ἐμὲ τὸ φίλημα κοῦτο, μ' ἐν ἄλλο... ἀλλ' ἄρκει. Ἀλλάχ! Τὰ
 χεῖλη σου εἶνε φλογερά. Ὅποια θερμὰ ἤναψεν εἰς τὰς φλέβας
 σου; Ἐκ τῶν χειλέων σου ἡ φλόξ διέτρεξεν εἰς τὴν καρδίαν μου,
 τὸ πρόσωπόν μου σπινθηροβολεῖ. Νὰ προῦνω τὰ πάθη σου, νὰ
 ἐπιμελῶμαι τῆς υγιείας σου, ν' ἀπολαμβάνω τοῦ πλούτου σου
 χωρὶς νὰ τὸν σπαταλῶ, νὰ μένω πλησίον σου ἀνευ οὐδεμιᾶς ποτε
 μεμφιμοιρίας, ἢ νὰ ἐξωραϊζῶ σχεδὸν τὴν ἐνδειάν σου διὰ τῶν μει-
 διαμάτων μου, ἐνὶ λόγῳ, τὸ πᾶν νὰ κάμνω, ἐκτὸς τοῦ νὰ κλείσω
 τὰ ἀποθνήσκοντα ὄμματα σου, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ ζήσω
 πρὸς τοῦτο, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τῶν διαλογισμῶν μου. Τί πλέον δύ-
 ναμαι; ἢ τί πλέον δύνασαι σὺ ν' ἀπαιτήσης; — Ἀλλὰ πρὸς τί
 Σελίμ τοσαύτη μυστικότης; Ματαίως προσπαθῶ νὰ μαντευταίω
 τὴν αἰτίαν. Ἀλλ' ἔστω καὶ τοῦτο ἀφοῦ σὺ τὴ θέλεις. Δὲν εἰς ἐννοῶ
 ὅταν μοι λαλήσῃ περὶ ὄπλων καὶ φατριασῶν. Ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ
 ἤκουεν ὁ Γιαφίρ ὃν ἐπρόφερα ὄρκον. Ὅλη ἡ ὀργή του δὲν ἤθελε
 κατορθῶσαι νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀναιρέσω· ἀλλ' ἀναμφιβόλως
 ὁ πατήρ μου θέλει με ἀφήσει ἐλευθέραν. Τίς θέλει νομίζει κατὰ-
 ξενον ὅτι ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ διαμείνω τοιαύτη, ὅποια ἤμην; Τίς
 ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Σελίμ εἶδε τὴν Ζουλέϊκαν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεν-
 νήθη; Τίνα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ, ἢ Ζουλέϊκα ἐζήτησε σύντροφον
 τῶν παιδιῶν τῆς νηπιότητός της, ἐκτὸς σοῦ, τοῦ συντρόφου τῆς
 ἐρημίας της; Οἱ ἡδονικοί οὔτοι στοχασμοὶ ἤρξαντο μετὰ τῆς
 ὑπάρξεώς μου· διατί λοιπὸν σήμερον νὰ μὴ ὁμολογήσω αὐτούς;
 Ὅποια μεταβολὴ ἐπέηλθεν, ἰκανὴ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ κρύψω τὴν
 βλάβειαν, ἢ πάντοτε ἐτεβάσθημεν; Οἱ νόμοι μας, ἢ θεοσκεία

μας, αὐτὸς ὁ θεὸς μας μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ βλέπωμεν τοὺς ξένους ὄχι, οὐδέποτε ἡ καρδιά μου θέλει παραπονεθῆ κατὰ τοῦ τοιοῦτου νόμου τοῦ Προφήτου· αὐτὸς μάλιστα σχηματίζει τὴν εὐτυχίαν μου, οὐδεμίαν μοι ἐπιτάττει στέργειν, ἀφοῦ συγχωρεῖ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε πλησίον μου. Ἦθελον βάρθως λυπηθῆ διδομένη εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδον διατί νὰ μὴ τὸ εἶπω εἰς τὸν πατέρα μου; διατί μὲ βιάζεις νὰ τὸ κρύψω; Γνωρίζω ὅτι ὁ ὑπερήφανος τοῦ Παῶα χαρακτήρ οὐδέποτε σοὶ εἰδείξε σημεῖον ἀγάπης. Συχνὰ ὀργίζεται δι' ἐλαχίστας αἰτίας. Εἶθε μὴ δώσης αὐτῷ οὐδέποτε τινα νόμιμον! Ἄγνωθ' διατί τόσον ἀποστρέφομαι τὴν προσποίησιν. Εἶνε ἄρα γε ἀμαρτήμα νὰ διατηρηθῆ οὕτως ἐν μυστικόν; Πόθεν προέρχεται ἡ στενοχωρία, τὴν ὁποίαν αἰσθίνουμαι, συλλογιζομένη ὅτι πρέπει νὰ τὸ θίψω εἰς τὴν καρδίαν μου; Ὡ Σελίμ! ἐνόσω εἶς ἀτόμη καιρὸς φανέρωσόν μοι τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ μὴ μ' ἐγκαταλείπης εἰς τοὺς στοχασμούς τοῦ φόβου. Ὡ Οὐρανέ! Βλέπω προχωροῦντα τὸν Τσοχιδάρ (α). Ὁ πατὴρ μου ἐπανερχεται. Τρέμω ἤδη ν' ἀπαντήσω τὰ βλέμματά του. Ὡ Σελίμ, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἶπης τὴν αἰτίαν;

« Ζουλεϊκα ἐπίστρεψον εἰς τὴν κατοικίαν σου. Δύναμ' ἐγὼ ν' ἀπαντήσω τὰ βλέμματα τοῦ Γιαφίρ ἄνευ φόβου, καὶ πρέπει νὰ περιμένω ὅπως λαλήσω μετ' αὐτοῦ περὶ φερμανίων, φόρων, περὶ στρατευμάτων, καὶ ἄλλων τοῦ κράτους ὑποθέσεων. Ἐλάβομεν τρομερά· εἰδήσεις ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Δουνάβεως. Ὁ Βυζήτης ἡμῶν ἀπώλεσε τοὺς ἀνδρειότερους τῶν στρατιωτῶν του, ἐξακολουθῶν κινήματα, ὧν ἡ ὠφέλεια θέλει ἔλθῃ εἰς τὸν Γιαβούρ. Ὁ Σουλτάνος ἔχει ἐξαιρετον μέσον ὅπως ἀναμείψῃ τοὺς θριάμβους τοῦ ὑπουργοῦ του.

Ἄλλ' ἀκουσον με κατὰ τὴν ἐσπίραν ταύτην, ὅταν τὰ τύμπανον τῆς νυκτὸς κράζει τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ἀνάπαυσιν θὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου· θέλομεν ἐξεῖθαι ἀλλο-

(α) Δούλος παραπορευόμενος τοῦ ἀθέητου τούτου.

εὖως ἐκ τοῦ Χαρμείου καὶ θέλομεν λάβει τὴν ἐλευθερίαν νὰ περιπλανώμεθα καθ' ἄλλην τὴν νύκτα. Οἱ ταῖχοι τῶν κήπων μας εἶνε ὑψηλοὶ καὶ ἀπότομοι· οὐδεὶς δύναται ν' ἀναβῆ ἐπ' αὐτῶν ἢ ἀκούσῃ ἢ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῆς συνομιλίας μας. Ἄλλως, εἴαν τις ἐτόλμα νὰ κινδυνεύσῃ ἔχω ξίφος τοῦ ὁποίου τὴν κόψιν πολλοὶ αὐθάδεις ἐδοκίμασαν. Θέλεις μάθει μουσικὰ, τὰ βραῖα εἰσέτι οὐδὲ κὰν ἐφαντάσθῃς. Πίστευσόν με, Ζουλέϊκα, ὄχι δὲν πρέπει νὰ ἦμαι διὰ σὲ ἀντικείμενον φόβου· γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὴν κλεῖδα τοῦ Χαρμείου.

« — Ἐγὼ, νὰ σὲ φοβῶμαι! Ὡ Σελίμ! οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπρόφερεις τοιοῦτον λόγον.

« — Μὴ χάνωμεν καιρόν. Ἀναχώρησον, Ζουλέϊκα· ἔχω μίαν κλεῖδα εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Οἱ φύλακες τοῦ Ἄρουμ, ἔλαβόν τινα ἀμοιβὴν, καὶ ἀκόμη περιμένουν νὰ λάβουν. Ταύτην τὴν νύκτα, ναί, τὴν νύκτα ταύτην, Ζουλέϊκα, θὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν μου. Ὅχι, ἠγαπητὴ μου, δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι ».

ΛΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I

Οἱ ἀνεμοὶ ὀρμητικῶς πνέουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ Ἑλλησπόντου, ὡς κατὰ τὴν τρικυμιώδη ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ὁ Ἔρωσ, ὅστις ὤφειλε νὰ τὸν προστατεύσῃ ἐλυσμόνησ τὸν ὠραῖον, τὸν νέον, τὸν θαρραλέον Λέανδρον, τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς ἐν Σητῶν οἰκογενείας. Ἢ! ὅταν εἰς τὸν μεμαχρυσμένον ὀρίζοντα ἔβλεπεν ὁ Λέανδρος φεγγαροβλοῦντα τὸν λύχνον, ὃν ἐπὶ τοῦ πύργου ἦναπτεν ἡ ἐρωμένη του, ματαιῶς ἠ ἐγειρόμενος ἀνέμος, ματαιῶς ὁ ἀφρός τῶν διαθραυσόμενων κυμάτων, καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν θλιχθείων πτηνῶν τὸν παρήγγελλον νὰ μένῃ. Ματαιῶς τὰ σύννεφα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὰ κύματα εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῶν σημείων καὶ τοῦ θεοῦ βου τῶν τὸν ἐμπόδιζον ν' ἀναχωρήσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μόνον τὸν φανὸν τοῦ ἔρωτος ἔβλεπον, τὸν μόνον ἀστέρα, ὃν ἀγάπη νὰ χαιρετᾷ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἴστα του μόνον τὰ ἄσματα τῆς ἐρωμένης του ἤκουον. « Ἢ κἀ-

μὴ μὴ χωρίζετε ἐπὶ μακρὸν δύο ἐραστάς. Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀρχαία, ἀλλ' ὁ Ἔρως δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας τὸ αὐτὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν.

2.

Οἱ ἀνεμοὶ πνέουν βιαίως, καὶ ἡ θάλασσα τῆς Ἑλλάδος ἐγείρεται καὶ κυλίει τὰ ζοφερὰ ρεύματά της. Αἱ πίπτουσαι τῆς νυκτὸς οὐραὶ καλύπτουσι τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὅπου ματαίως ἐχύθη τοσοῦτον αἷμα. Ἡ ἔρημος, εἰς ἣν ποτε ἀνεγείρετο ἡ ὑπερήφανος τοῦ Πριάμου πόλις, οἱ τάφοι, τὰ μόνα τοῦ βασιλείου τοῦ Ἴχνη, τὰ πάντα ἐξηλείφθησαν. . . τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν ἀθανάτων ὄνειροπολήσεων, αἵτινες κἀθέτηλγον τὸν τυφλὸν γέροντα τῆς ἀποτόμου Χίου.

3

Κ' ἐν τούτοις. . . (ἐπειδὴ εἶδον τοὺς τόπους τούτους, οἱ πόδες μου ἐπάτησαν τὰ ἱερὰ ταῦτα παράλι, οἱ βραχίονές μου διέσχισαν τὰ θορυβώδη ταῦτα κύματα. . .) ἐ ἐν τούτοις, ὦ γηραιὸ ποιητῆ, ἄς ἠδυνάμην νὰ ὄνειροπολῶ καὶ νὰ κλαίω ὡς σὺ, νὰ διατρέχω τὰς ἀρχαίας πεδιάδας καὶ νὰ πιστεύω ὅτι ἕκαστος χλωρὸς βῶλος γῆς ἐγκλείει τὴν κόνιν ἐνὸς ἤρωος, οὐχὶ μυθικοῦ, καὶ ὅτι περίξ τῶν τόπων τούτων καταρρέει ἀκόμη ὁ Ἄπειρος Ἑλλησπόντος. (α) . . . Τίς παγωμένη καρδία ἠδύνατο ἐνταῦθα νὰ ἀντείπῃ εἰς τὴν Μοῦσαν σου;

(α) Ἡθέλησεν ὁ Ὅμηρος νὰ ὀνομάσῃ τὸν Ἑλλησπόντον εὐρὺν καὶ ἄνευ πέρατος; τίς ἡ ἀλήθης σημασία τῆς λέξεως, ἣν μετεχειρίσθη; Αἱ δύο αὗται ἐρωτήσεις ἐγέννησαν πολλὰς συζητήσεις μεταξύ τῶν σοφῶν. Ὑπῆρξα ἐγὼ αὐτὸς μάρτυς τοιούτων διαφορῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τόπων καὶ μὴ βλείπων καλήτερον ἀποπερατώσεως μίσσον, διεσκέδασα πολυμῶν τὸ στενὸν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ βεβαίως ἠθέλω πολλὰκις ἐπαναλθεῖν τὴν τοιαύτην ἀπόπειραν πρὶν ἢ τελειώσωσι ὅλοι αἱ διαμφισβητήσεις. Εἶτε βίβατον, ὅτι ἡ φιλοεικία περὶ τοῦ κύρους τῆς ἱστορίας

Ἡ νύξ ἐκάλυψε διὰ τῆς σκιάς τῆς τὴν θάλασσαν τῆς Ἑλλάς καὶ ἡ Σελήνη δὲν ἤγγισεν εἰσέτι τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης, ἡ σελήνη ἦτις ἐφώτιζε τὰς ἠρωϊκὰς σκηνὰς τοῦ Ὀμήρου· οὐδεὶς τῶν πολεμιστῶν μέμνηται τὴν λάμψιν τῶν εἰρηνικῶν τῆς ἀκτίνων, καὶ οἱ εὐτυχεῖς ποιμένες πάντοτε τὴν εὐλογοῦν. Τὰ ποιμνιά των βόσκουν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου, ὅστις ἠσθάνθη τὸ θάνατηφόρον τοῦ Πάριδος βέλος. Ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος σωρὸς γῆς, περίξ τοῦ ὁποῦο ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμμωνίου Διὸς (α) διέτρεξεν ὑπερῆφανως, τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο ὅπερ ἀνήγειρον τὰ ἔθνη καὶ ἐσεφάνωσαν βσιλιεῖς σήμερον εἶνε τόπος ἔρημος καὶ ἄνευ ὀνόματος. Γιὰ τοῦ Πηλεΐως! πόσον μὲν ἐσωθῆν στενόχωρος πρέπει νὰ ᾔνε ὁ τόπος ὅπου κείσαι, ἐξώθεν δὲ μόνοι οἱ περιηγηταὶ δύνανται ν' ἀρθρώσουσι τ' ὄνομά σου. Ἡ κόνις διαρκεῖ περισσότερον τοῦ ἐπιταφίου λίθου. Ἀλλὰ σοῦ. . . φαῦ! καὶ αὐτὴ ἡ κόνις ἀπώλετο.

Ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἡ Ἄρτεμις θέλει φωτίσει τὸν βροχλόν, καὶ διασκεδάσει τοὺς φέβους τοῦ ναύτου. Οὐδεὶς

τῆς θείας Τροίας διαρκεῖ εἰσέτι, ἐπειδὴ ἅπανα ἡ δυσκολία ὑπάρχει εἰς τὴν λέξιν ἄπειρος. Πιθανῶς ὁ Ὀμηρος ἐμέτριε τὰς ἀποστάσεις ὡς ἡ φιλάρεσκος γυνὴ μετρεῖ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου. Καὶ ὠνόμασε ἄπειρον, διάστημα μόλις ἔχον ἡμισυ μιλίου ἔκτασις, ὡς ἡ φιλάρεσκος αἰώνιον ὀνομάζει ἔρωτα, τὸν διαρκέσοντα τρεῖς ἐβδομάδας.

(α) Πρὸ τῆς εἰς τὴν Περσίαν ἐπιδρομῆς τοῦ ὁ Αλέξανδρος ἐπισκέφθη τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ δάφνη ἵσταψε τὸν βωμόν. Τοῦτον ἐμιμήθη μετέπειτα ὁ Κορακάλλας, καὶ λέγεται ὅτι ἐδηλητηρίασεν ἕνα τῶν φίλων του, Φέστον ὀνομαζόμενον ὅπως θυρηθῆ ν' ἀποκαταστήσῃ νέα Πιστρόχλια. Εἶδον τὰ πρόβατα βόσκοντα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αἰσώτου καὶ ἄντι ἔχον ὁ τοῦ πρώτου κεῖται εἰς τὸ μέσον, τῆς πεδιάδος.

μέχρι τούδε φανός ήνάφηθη επί τών βράχων όπως διευθίνει τόν δρόμον του προς τά κύματα παλαιόντος πλοιαρίου. Όλα τά φώτα, άτινα έδώ και εκεί έλαμπον περι τόν λόρον, ήφανίσθησαν τό έν μετά τό άλλο. Έν μόνον μένει κατά τήν έρημον ταύτην ώραν, μένει ή φωτιζουσα τόν πύργον τής Ζουλείκας λαμπάς.

(ακολουθεί)

LE REALI POSSESSIONI.

Signore estensore dell' Atineo la prego compiacersi d' inserire nel di lei periodico il presente articolo, che, non so per qual causa, fu moncato dal foglio la Minerva.

L' agricoltura è il sostegno dello stato: darsi di professione e a tutto uomo all' agricoltura è cooperare a tutta possa all' incremento e benessere dello stato. Rari però son coloro che a si nobile professione si addicano; ma fra questi rari bellamente rifulge nella riviera di Genova la famiglia Bottaro, le di cui possessioni sono le meraviglie e l' ammirazione degl' intendenti dell' agricoltura.

Mosso da filantropico spirito il Bottaro piantava anche in questa illustre città di Atene un simile Stabilimento mostrando con la pratica, chè l' agricoltura ben conosciuta può essere estesa in ogni terra ed in ogni clima e nello sviluppo della natura e nella moltiplicazione delle piante e nel rendere indigene l' esotiche.

Fummo per altro da stupore colpiti allorchè udimmo Gaetano Bottarro addetto alle possessioni reali, ma ci lusinammo che la sua filantropia lo movesse a lasciare i proprii stabilimenti per diriggere possessioni altrui onde prosperasseró, e non mai si avvillisse qual semplice manuale

sotto la dipendenza di chi neppur da lungi salutò mai l'agricoltura.

Sortimmo però d'inganno quando nel prossimo passato gennaio il Bottaro dava la sua dimissione, perchè la sua coscienza non li permetteva in quel posto adempire i propri doveri, poichè li davano ordini contro il prosperamento delle sudette possessioni, e contrarii all'intutto ai principii dell'agricoltura. Lode al Sig. Bottaro. Sarà mai degno di lode chi dirige una partita non propria? Chi esercitato nel mestiere delle armi non maneggiò per ombra i ferri agricoli? il problema è semplice. Il frutto corrisponde all'esito? La soluzione è nelle georgiche greche e latine.

La virtù non si apprezza dall'ignorante, la quale non essendo valutata da chi sta a capo delle possessioni reali, costrinse il Bottaro a dimettersi, e ciò vuol dire il deperimento di esse possessioni, o almeno che non progredissero a tenore dell'arte. Le piante tutte ne sono irrefragabili testimonii sull'oggetto, e a suo tempo ne daremo i particolari, ma che importa che le piante piangono basta solo che i direttori se la ridono. Ah! quel demone che desio il punse a far divenire le pietre pani, ora opra che le piante si petrificano (1).

Così è, e sia di passaggio, ben sapeva l'amministratore in capo, che il Bottaro era in urto col Direttore del Pirgo, ben sapeva i tanti villani trattamenti ricevuti, ben sapeva le ingiurie le contumelie dirette contro del Bottaro da costui perchè eseguir non volle mai ordini contrarii all'agricola professione, ciò non ostente il Signor Amministratore dopo averlo impiegato di quà e di là qual manuale, lo destina di nuovo al Pirgo. Bottaro dimostra a chiare note l'impossi-

(1) Vedi l'accreditato giornale il Nord numero 75. che descrive minutamente il male andamento del Pirgo a causa dell'imperizia di chi lo dirige.

bilità di eseguire tale destinazione, ma perchè egli troppo rispetta, anzi diremo, adora le MM. LL. pur condiscese a condizione Però che li si accordasse un titolo, e li si prescrivessero i lavori per dinotare coi fatti il come si travaglia con coscienza pura, e con Dio innanzi agli occhi. No, un duro: allora il Bottaro, a non tradire l' arte agricola, la propria coscienza, e il sacro dovere verso le MM. LL. ne chiede perdono e si dimette.

Un tale evento non ammette apologia. L' ignoranza contrasta con la virtù. L' ottavo congresso degli scienziati italiani premiando il Bottaro con medaglia di argento diceva = *All' agricoltura ed alle arti nutritive del Commercio — Genova* = G. Bottaro e figli premiato al cospetto de dotti d' Italia = ecco la virtù; ma l' ignoranza par dicesse in sua favella = levati d' innanzi agli occhi miei, poichè la tua virtù agricola mi abbaglia. = La Commissione agricola nel regno Sardo lo premiava in numerario nel 1846 e tempo fa ne raddoppiava il detto premio, l' ignoranza lo condannava a seguir comandi contro l' arte e la virtù agricola.

Entriamo nell' animo del Bottaro: egli non per altro serviva nelle possessioni reali che per onore e filantropia, poichè queste prosperando, ad imitazione, sarebbero prosperate le altre Elleniche terre, locchè essendogli stato impedito, depose appiè del trono la sua dimissione: lode per ciò all' arte alla virtù agricola del Bottaro, che da tutti i dotti e intendenti agricoli sarà sempre lodato e benedetto.

G. S.

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΚΤΗΜΑΤΑ

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἀθηναίου, σὰς παρακαλῶ νὰ καταχωρήσῃς εἰς τὸ Ἰμμέτερον φύλλον τὴν ἐρεξίης διατριβήν, ἣν οὐκ οἶδα διὰ τίνα λόγον ἢ δημοσιεύσασα αὐτὴν Ἀθηναῖ ἐν πολλοῖς ἀπέκοψεν.

Ἡ Γεωργία εἶνε τὸ εἶρησμα τοῦ κράτους· ἢ εἰς αὐτὴν ἀπάντων ἐνσχόλησις δηλοῖ τὴν πάσαις δυνάμει πρὸς εὐμερίαν καὶ αὐξήσει τοῦ κράτους προσπαθειαν. Κ' ἐν τούτοις σπάνιοί εἰσιν οἱ εἰς τοσοῦτον εὐγενές ἐπάγγελμα παραδιδόμενοι· καὶ μεταξὺ τῶν ἀλίγων τούτων διακρίνεται ἐξῆχος εἰς τὴν κραλίαν τῆς Γένοβας ἡ οἰκογένεια τῶν Βοττάρων, ὧν τὰ κτήματα κινουσι τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰδημόνων τῆς γεωργίας.

Ἰπὸ ἀγαθοῦ παρχικουμένου πνεύματος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ περιδούξῳ τῶν Ἀθηῶν πόλει ὁ Κ. Βοττάρος ποιούτων τι κατάστημα ἀπεκαταστησεν, πράγματι δεικνύων ὅτι ἡ γεωργία δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἐκ πάσης γῆς καὶ παντός κλίματος, καὶ ἐν τῇ ἀναπόψῃ τῆς φύσεως, καὶ ἐν τῇ πολλαπλασιάσει τῶν φυτῶν, καὶ ἐν τῇ ἀποκαταστάσει ἐντοπίων τῶν ἀλλοθινῶν φυτῶν.

Ἐν τούτοις μεγάλως ἐξεπλάγισμεν ἅτε ἠκούσαμεν ὅτι ὁ Γαϊτάνος Βοττάρος προσεκλήθη εἰς τὰ βασιλικά κτήματα· καὶ ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἡ ἀγαθότης του τὸν παρεκίνησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἰδιὰ του κτήματα, ὅπως διευθύνῃ πρὸς εὐμερίαν τῶν ξένων, καὶ ὅχι ὅτι ἐξουτελιζέται ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐκείνου ὅστις οὐδὲ μακρόθεν ἐχαιρέτησε ποτε τὴν γεωργίαν. Ἐξήλθομεν ὅμως τῆς ἀπάτης ὅταν πρό τινοσ καιροῦ ὁ Βοττάρος ἔδωκε τὴν ἀφροσίν του, ἐπειδὴ ἡ συνείδησίς του δὲν τῷ ἐπέτρεπεν ἐν τῇ θέσει του ἐκείνῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του, λαμβάνων διαταγὰς ἀντικειμένας εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν ρηθέντων κτημάτων, καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἐναντίους εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς γεωργίας. Ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τὸν Κύριον Βοττάρου· καὶ δὲν εἶνε ἄξιος αὐτοῦ ὅστις διευθύνει

ἐργασίαν οὐχὶ ἰδίαν; ὅστις ἐξησκημένος εἰς τὴν τέχνην τῶν ὄπλων δὲν μετεχειρίσθη ποιεῖ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα; Τὸ πρόβλημα ἀπλούστατον. Ὁ καρπὸς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν δαπάνην; Ἡ λύσις ἐστὶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ γεωργικά.

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀμαθοῦς ὅθεν ὁ διευθυντὴς τῶν βασιλικῶν κτημάτων παρεκίνησε τὸν Βοττάρου νὰ παραιτηθῆ δι. γλ. ζήτησε τὴν ἀπώλειαν τῶν ῥηθέντων κτημάτων ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ προδεύσωσιν ἀναλόγως τῆς τέχνης. Τὰ φυτὰ πάντα εἰσὶ πρόδηλοι μάρτυρες. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἂν τὰ φυτὰ κλαίωσι; ἀρκεῖ ὅτι γελῶσιν οἱ διευθυνταί. Φεῦ! ὁ δαίμων ἐκεῖνος ὅστις προθυμεῖται νὰ καταστήτῃ τὰς πέτρας ἄρτους, ἤδη προσπαθεῖ νὰ πετρωθῶσι τὰ φυτὰ (1).

Οὕτως εἶνε τοιαῦτα τὰ πράγματα: ἐγνώριζε καλῶς ὁ γενικὸς διευθυντὴς, ὅτι ὁ Βοττάρου ἦτο ἐρεθισμένος; μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Πύργου, ἐγνώριζεν πῶς μετεχειρίσθη αὐτὸν, ἐγνώριζε τὰς ὕβρεις, καὶ ὀνειδισμοὺς οὐ; παρ' ἐκείνου ὑπέστη ὁ Βοττάρου μὴ θλίψας νὰ ἐκτελέσῃ διαταγὰς ἀντιβαίνουσας εἰς τὴν γεωργίαν κ' ἐν τούτοις ὁ γενικὸς διευθυντὴς ἀφοῦ ἐνησχόλησεν αὐτὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡ; ἐργάτην, τὸν διορίζει ἐκ νέου εἰς τὸν Πύργον. Ὁ Βοττάρου ἐναργῶς δεικνύει τὸ ἀδύνατον τῆς παραδοχῆς τοῦ τοιοῦτου διορισμοῦ, καὶ ὅμως ἐπειδὴ τὰ μέγιστα σέβεται, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, λατρεύει τὰς ΑΑ. ΜΜ. ἐπέδωκεν ἐπὶ τῆς συμφωνίᾳ τοῦ νὰ δοθῆ αὐτῷ εἰς τίτλος καὶ νὰ διχραφῶσι τὰ ἔργα του ὅπως ἐμπράκτως διεξῆ ὅτι ἐργάζεται μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως. Ἀλλὰ ἀκούσας ἐν σκληρὸν ὄχι, ἵνα μὴ προδώτῃ τὴν τέχνην του, τὴν συνειδήσιν του, καὶ τὸ ἱερὸν πρὸς τὰς ΑΑ. ΜΜ. χρέος ζητεῖ συγχώρησιν, καὶ δίδει τὴν πραιτίσιν του.

Τοιοῦτον συμβᾶν δὲν χρήζει ἀπολογίας. Ἡ ἀγνοία ἀνταγωνίζεται πρὸς τὴν ἀρετὴν. Ἡ ὀγδόη σύνοδος τῶν ἐπιστημόνων Ἰταλῶν βραβεύουσα τὸν Βοττάρου μετὰ τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημον ἔλε-

(1) Ἰδὲ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα ἢ Ἄρκτος (ἀριθ. 75.) ἧτις περιγράφει καταλεπτῶς τὴν κακίην τοῦ Πύργου διατήρησιν ἐνεκα τῆς ἀπειρίας τοῦ διευθυντοῦ.

γεν — Εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς κτηνοτροφίας τὸ ἐμπόριον τέχνας
 — Γέροβα = Γ. Βοττάρου καὶ υἱοὶ αὐτοῦ, βραβευόμενος ἐνώ-
 πιον τῶν ἐπιστημόνων τῆς Ἰταλίας = ἰδοὺ ἡ ἱκανότης ἀλλ' ἡ
 ἀγνοία φαίνεται λέγουσα ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς — Ἀποσύρθητι ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, διότι ἡ γεωργικὴ σου ἱκανότης μὲ θαμβώνει.
 — Ἡ ἐν Σαρδηνίᾳ γεωργικὴ ἐπιτροπὴ τὸν ἐβράβευε χρηματικῶς
 κατὰ τὸ 1816, καὶ πρό τινος χρόνου ἐδιπλασιάσθη τὸ ῥηθὲν βρα-
 βεῖον, ἐνῶ ἡ ἀγνοία τὸν κατεδίκαζε νὰ ἐκτελεῖ διατάγας ἀντικει-
 μένας εἰς τὴν γεωργίαν.

Ἄλλ' ὡς ἐμβριθῶμεν εἰς τὴν διάνοικιν τοῦ Βοττάρου. Οὗτος πρός
 εὐδέναν ἄλλον σκοπὸν ὑπηρετεῖ εἰς τὰ βασιλικὰ κτήματα, εἰμὴ ἐκ
 μόνης τῆς τιμῆς καὶ ἀγαθότητος· ἐπειδὴ τούτων εὐημερούντων,
 κατὰ μίμησιν, ἤθ. λον εὐημερῆσει καὶ αἱ λοιπαὶ Ἑλληνικαὶ γαίαι·
 ἀλλ' ἐμποδισθεὶς ἀπέθεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς Α. Μ. τὴν παραι-
 τησίαν του. Ἐπαινεῖ λοιπὸν εἰς τὴν τέχνην καὶ γεωργικὴν ἱκανότητα
 τοῦ Βοττάρου, διτίς παρ' ὅλων τῶν ἐπιστημόνων καὶ εἰδημόνων
 τῆς γεωργίας ἀείποτε θέλει ἐπαινεῖσθαι καὶ εὐλογεῖσθαι.

Γ. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Κατὰ τὸν ἐφετεινὸν Ποιητικὸν Ἀγῶνα ἔλαβε τὸ ἄθλον καὶ
 τὸ γέρας τὸ καὶ πέρυσιν κριθὲν ποίημα τοῦ καθηγητοῦ Κ. Ὀρφανί-
 δου Χίος Δούλη, μετὰ μακρὴν διχονοήσιν τῶν ἀγωνοδικῶν, καὶ
 διαμαρτύρησιν ἐπὶ τέλους κατὰ τῆς στέψης τοῦ Κ. Ὀρφανίδου δύο
 ἐξ αὐτῶν, τῶν Κ. Κ. Κουμανοῦδου καὶ Ρουσοπούλου. Ποίματα
 εἶχον δοθῆ πέντε κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν, δηλ. 1) Χίος Δούλη καὶ Τίρι
 Ἄρι, εἰς ἓνα φάκελλον. 2) Τίτος καὶ Ὄθων, 3) Θάνος καὶ Θίσση, 4)
 Σάλλιγξ τῆς Ἐλευθερίας, Γνωμικὰ καὶ Παιδαγωγικὴ, εἰς ἓνα φάκελ-
 λον, καὶ 5) Θείαμβος τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος, Κομφιδία. Εἰσηγ-

γητής ἦτον ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος, ἀναγνούς ἐκθεσιν, μετὰ πλείσ-
στης γλαφυρότητος γεγραμμένην.

— Ὁ ἀληθῶς φιλέλλην Σαιν Μάρκ Γιραρδίνος ὁ ἐν τῇ κρισι-
μωτέρᾳ τοῦ Ἀνατολικοῦ πολέμου ἐποχῇ γενναίως καὶ καρτερο-
ψύχως ὑπερασπίσας τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀπέναντι τῆς τυφλῆς φορᾶς
τοῦ ἰσλαμικοῦ ἐθνουσιασμοῦ, τοῦ κατὰ κρίτος τότε κυριεύσαντος
τὰ πνεύματα τῆς πεπολιτισμένης Δύσεως, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως
ἐν τῷ ἐπιθεωρησῆι τῶν δύο Κόσμων (Revue des deux —
Mondes 15 Mai καὶ 15 Avril 1858. Les Voyageurs en
Orient.) σπουδαιοτάτην μελέτην, ἐν ἣ καταδεικνύει ἐναργῶς,
μετὰ τῆς ἀκριβεστάρας μαρτυρίας τῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀκατα-
μαχῆτου ὀρθότητος τοῦ συλλογισμοῦ, τὴν ἀθλίαν ὕλικήν τε καὶ
ἠθικὴν κατάστασιν τῶν ὑπὸ τοῦ Μωαμεθανοῦ Χριστιανῶν, καὶ
τὸ τοῦ Τουρκικοῦ πνεύματος ἀνεπίδεκτον πάσης κοινωνικῆς μεταρ-
ρυθμίσεως ἢ βελτιώσεως. (Φεβίνξ)

— Σ. Σ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσ-
σαν ὑπὸ τοῦ Κ. Πανηγιώτου Γιουρδῆ, ἐκδίδεται ὅσον οὖπω εἰς
βιβλίον, ὅπως πάντες οἱ Ἕλληνες δυνηθῶσι νὰ ἐννοήσωσιν ὅποιον ἐν
τῇ δύσει ὑπέρηχον ἔχουσιν.

— Μετὰ πλείστης χαρᾶς ἤκούσαμεν εἶναι ἐν Κεραλληνία, εἰς τὴν
παλαιστραν τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας, τῆς φιλοπατρίας
κατὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐγωισμοῦ ἀναφαίνεται ἡ Ἀραβίησις, ἐρη-
μερὶς ἢ τὴν ἐκδοσιν πρὸ χρόνων ἢ αὐθαίρεσι διέκοψεν, τὸν συν-
τάκτην αὐτῆς ἀνιπερόσωπον τῆς Βουλῆς Ι. Μουφεράτον καταδιώ-
ξασα, ἐξορίσασα καὶ εἰς ἐρημόνησον δέσιμον βίψασα.

Προβιθαμεν ὅτι προθύμως θέλουσιν συνδράμει οἱ δυνάμενοι ἐν
τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι ἐρημιρίδα, ἧς ἡ ἐξῆκολούθησις ὑπό-
σχεται μεγίστην εἰς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τὴν ὠφέλειαν.

— Εἰς τὴν τελευταίως παραταθεῖσαν Λουκρετιαν Βοργιαν ἐπρίσ-
σευσε πάντων ἡ νεᾶνις Ἀργυρῶ Σιψώμου. Πάντες ἐξεπλάγημεν εἰς
τὴν ἀπροσδόκητον αὐτῆς ἐπιτυχίαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἕνακα τῆς
ἀνχιολογίας τοῦ Θεατρῶνου καὶ τῆς ἀναλγησίας τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν
τῇ τελευταίᾳ αὐτῆς ἐπιτυχίᾳ ἔπαθε, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε καὶ ἡ
παράστασις τῆς Λουκρετίας. Πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ αὐτῆς διέδασα

προσπαθείς και μόχθους κατέβαλεν ὑπὲρ τῆς ἀναδείξεως τῆς ἑλλη-
 νικῆς σκηνῆς, ἀπεστερήθη και δικαιοῦματος διὰ τοῦ συμβολαίου
 τῆς κεκτημένου, τὰς μικρὰς ὠφελείας τῆς εὐργετικῆς τῆς ἐσπέρας.
 Πιλούσαμεν ὅτι ἡ νεῖσις ἐζήτησε τὴν πικραίτησίν τῆς, και ἐπράξε
 καλῶς, διότι ὑπὸ τεινύτης ἐπιτροπῆς και τοιοῦτον Θεατρῶνν μόν-
 τον ἀναίσθητα ὄντα δύνανται νὰ δικταλῶσιν. Και ἄλλοτε ἐξεφρά-
 σαμεν και ἤδη ἐκφράζομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ προα-
 χθῆ ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἄμεσος τοῦ νῦν Ἐργολά-
 βου ἀντικατάστασις, ὡς και τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς. Ἀποτελέσματα
 θλιβερὰ τῆς κακῆς τοῦ Θεάτρου διευθύνσεως εἶνε τὰ ἐπὶ τρεῖς
 ἤδη ἐσπέρας συμβαινόντα παρατράγωδα, και ἀτοπήματα. Μὲ
 λύπην μας βλέπομεν ὅτι πᾶσαι αἱ γοητευτικαὶ ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου
 προσδοκίαι μας διαλύονται και εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς θέσιν ἡμεῖς,
 οἵτινες ἄλλοτε θερμῶς ἐχαριετίσαμεν τὴν σύνθεσίν του νὰ ἀγγεί-
 λωμεν τὴν ἀποσύθεσιν και καταστροφὴν του. Ἄλλ' ὀμιλοῦντες
 περὶ Θεάτρου κρίνομεν εὐλογον νὰ εἴπωμεν και ὀλίγας λέξεις, περὶ
 τῆς Ἀστυνομίας. Βεβαίως τὸ βόπαλον εἰς τὸν κλητῆρα, και εἰς τὸν
 Ἰπαστυνόμον και Ἀστυνόμον ἡ ἰσχὺς δὲν ἐδόθη ὅπως αὐθαρέτως
 και βριγύτως χρῶνται αὐτῶν. Τὰ πάντα ἐντὸς νόμων και ὅταν οἱ
 νόμοι οὔτοι παρβαίνονται, ἕκαστος ὀφείλει ὅτις ὑπακοῆν, οὔτε
 σέβας νὰ προσφέρει εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς διατηρήσεως τῶν νό-
 μων. Διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις μεγάλως πρέπει νὰ προσέχη εἰς τὴν
 ἐκλογὴν τῶν προσώπων, εἰς ἃ ἀναθέτει τοιαῦτα ὑπουργήματα.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βρα-
 βείων τοῦ Κοντοσταυλείου διαγωνισμοῦ. Οἱ βραβευθέντες ἦσαν ἐν-
 τῆ ἀγαματοποιῶν ὁ Κ. Γεώργιος Φυτᾶλις ἐκ Τήλου, ἐν τῆ ζω-
 γραφικῇ ὁ Ν. Λύτρας ἐπίσης ἐκ Τήλου. Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Φυτᾶλη
 πικριστάει τὸν Δαβὶδ κρατοῦντα σφενδόνην, και ἑτοιμον νὰ τὴν
 βίβη κατὰ τοῦ Γολιάθ. Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Λύτρα παρουσιάζει μα-
 θητὴν νέον προσφέροντα ἐλεημοσύνην πρὸς γρατῖαν ἀόμματον ἔχου-
 σην παρ' αὐτῆ παιδίον.

Ἀμρότερα τὰ ἔργα ταῦτα εἶναι λόγου ἄξια ἰδίως ὁμοῦ τὸ
 τοῦ Κ. Λύτρα ἐκίνησε τὸν γενικὸν θαυμασμόν.